

Τζιουζεππε Μποναβιρι

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Απ τον καλαμιωνα το πουλι τραγουδαγε στα μενεξεδενια
 φαρια, στις μικρες κρυμενες υδρες
 μεσ στους βορβορους, κι ειπε πως απ τα θαλτα
 οι μακροταρσοι* εβλεπαν μικρους και τυφλους
 θεους ν αναδυονται απ τη μαυρη
 λασπη για να κλεισουν τον κοσμο σε κυκλους
 ενος συμμετρικου προορισμενου καιρου.
 Οι οικτροι γερανοι, τα φαρια, τα πνευματωδη
 αλογα, οι μυγουλες και τα γερμενα
 μαλακα ατομα, σ αιωνια κινηση,
 παρακολουσαν το αθανατο πουλι
 να τραγουδησει τον οχι φοβο με ωδες
 και τετραστροφα και στους ανθρωπογατους.
 Για εκεινους υστερ απονα μακροτατο γυρο
 απο γεννησεις και θανατους, εκεινοι οι Θεοι
 θ αλλαζαν σε ανθη της κυπριδας,
 σε πιδακες, σε γυναικειες βενταλιες,
 και θα γυριζαν τα μεγαλα χρονια
 κι η ασυνορη Σφαιρα.

* πτηνα

Αλντο Γκ. Μπ. Ροσσι

ΕΜΕΙΣ

Εμεις που κοδουμε εδω το ιδιο ψωμι
 σε κυκλο γυρω απ τις φλογες ενος
 κουτσαουρου,
 πυροβολαμε ο ενας τον αλλο,

αετοι και αρνια συγχρονα.

Δεν υπαρχει ελεος για τους εαυτους
 μας,

Δεν υπαρχει ελεος για κανενα.

Ζορζ Μπαρτουλ

1

Το μυθικο παρελθον
 η θαλασσα χωρις τρικυμιες
 η θυελλα ενος χαμογελου

ο κεραυνος των χειλιων.

Να γνωρισεις μεσ το παρον

τον ποθο για την πορεια

περ απ το σημερα κι απ την αγαλλιαση

να πλησιάζεις τη χαρά
να υποταξείς την κίνηση.
Να κρατείς μεσ στα χέρια
το γυμνο μυστικό του καιρού.
Αφησε να το μαζέψω
χρυσό ρευστό της νιοτής.
Δος μου την κίβωτο του θησαυρού,
δος μου το κλειδί των σωματών.

2

Με περιβαλλούν οι μέρες

Μετ. Φοίβος Δελφής

μέρες της αναμνήσης
μέρες παραμύθου.

Γνωρίσε μου τον τόπο
όπου γυρίζει η αμφιβολία.
Κάνε με να ιδώ τον καθρεφτή
με τις αγνώστες αντανάκλασεις.

Μόνο μεσ στην καρδιά τραυματισμένος
θα μπορούσεις να μαζέψεις κάποτε
τον θέρισμο του χρυσού που γεννιέται.

Σαρλ Μποντλαίρ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΚΙ Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τι θαυμάσια ημέρα! Το απέραντο ευκλινό παρκο εγκαταλείπεται στο καυτερό ματι του ήλιου, καθώς τα νεύρα στην κυριαρχία του ερωτά. Η παγκόσμια εκσταση κάθε δημιουργήματος εκφράζεται δίχως ήχο κανεναν: κι αυτά ακόμη τα κελαρυστά ρυακία φαίνονται αποκοιμισμένα. Αντιθέτα από τ ανθρώπινα ξεφαντώματα, τούτο είν ενα οργίο σιωπηλό. Μια λαμπή που συνεχώς αυξάνει φαίνεται να κάνει τ αντικείμενα να στίλβουν ολο και πιο πολυ' λες και τ ανθή καινε από τον ποθο να εξισθουνε με το κυανό τ ουρανού στην ευκρινεία των χρωμάτων τους, κι η θερμή καθιστώντας ορατά όλα τ αρώματα, τα κάνει ν ανυψωνονται προς τον φωστήρα και ν ανοιγουν σαν πυροτεχνήματα.

Μολαταύτα, μεσα στην γενική χαρά ανακαλύψα ενα θλιμένο πλάσμα.

Στα ποδια μιας τεραστίας Αφροδίτης, ενας απ αυτους τους λαξεμενους τρελους, ενας απ αυτους τους επιτηδειους γελωτοποιους που δουλεια τους ειναι να κανουν τους βασιλιαδες να γελουν οταν η Τυφή κι η Πληξή τους τυραννουν, ντυμενος ενα φανταχτερο γελοιο κουστουμι, φορωντας εναν σκουφο με κουδουνακια, καμπουριασμενος κοντα στο βαθρο, υψωνει τα δακρυβρεχτα του ματια στην αθανατη Θεα. Και τα ματια του λεγε: ειμαι ο ποταποτερος και μοναχικοτερος των ανθρωπων, αμοιρος αγαπης και φιλιας, πολυ κατωτερος και απο τ ατελεστερα ζωα. Κι ομως εγω, κι εγω ακόμη γεννηθηκα για να αισθανομαι και να αγαλλομαι την αθανατη ομορφια.

Ω Θεα, λυπησου τη μελαγχολια μου και την ανισιρροπια μου. Αλλα η αμειλικτη Αφροδιτη, με τα μαρμαρινα ματια της ατενίζει ενα απο τ αντικειμενα, περα, στην αποσταση.

μετ. Νικος Σπανιας

